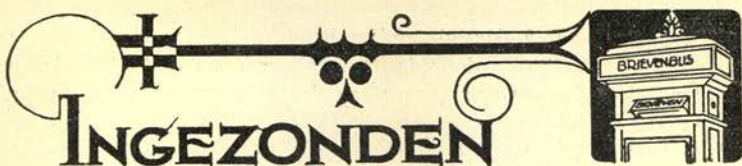

INGEZONDEN

AAN HET BESTUUR VAN DE VEREENIGING „TIJDSCHRIFT
VOOR TANDHEELKUNDE”.

Met een inleiding en algemeene beschouwing over de beteekenis voor de professie van de school, de vakorganisatie en het tijdschrift zal ik U niet vermoeien. Hier dus direct de kern van de zaak:

Volgens een grafiek van M a r g a d a n t op blz. 491 van 1933 had dit tijdschrift 10 jaar geleden 600 betalende abonnees. Thans zal het aantal, vermoed ik, tot 900 zijn gegroeid.

Het abonnement op het Tijdschrift voor Tandheelkunde kost *f* 15.—. In 1924 was dus de opbrengst uit dien hoofde *f* 9.000.—. Als men thans per aflevering *f* 11.— zou betalen, zou de opbrengst per jaar 9.900 gulden bedragen. Kan dus het abonnement, gezien de economische depressie enz. enz. niet verlaagd worden op 11 gulden per jaar?

In het Tandheelkundig Instituut te Utrecht zijn thans ruim 500 studenten. Ik vrees, dat ik zeer optimistisch ben, denkende, dat 100 studenten geabonneerd zijn op het Tijdschrift voor Tandheelkunde. Een jaarabonnement op The Journal of the American Dental Association en de Zahnärztliche Rundschau kost samen voor een student nauwelijks meer dan een abonnement op het Tijdschrift voor Tandheelkunde. U zal toch wel toegeven, dat een student daar belangrijk meer aan heeft dan aan dit tijdschrift. En toch hoort het Tijdschrift voor Tandheelkunde in de hand van elken student, in het belang van de professie enz. (zie boven).

Zou een abonnement van *f* 5.— voor studenten, werkelijk zoo'n zwaar verlies in de exploitatie beteekenen, dat alle andere belangen ervoor moeten wijken?

EMIL FLAUMENHAFT.

* * *

Aangezien het niet is uitgesloten, dat er — behalve de inzender — ook nog anderen zijn, die er zoo over denken als de heer F l a u m e n h a f t, willen wij hier wel verklappen dat de abonnementsprijs ook door de Vereeniging „Tijdschrift voor Tandheelkunde” meermalen onder de oogen is gezien. Dat die prijs niet is verlaagd, vindt zijn oorzaak in het feit, dat wel het aantal abonné's inderdaad sterk is

gestegen, doch dat anderzijds andere bronnen van inkomsten — met name de advertenties — door de depressie zich in steeds dalende lijn bevinden, waardoor een verlaging van den abonnementsprijs ernstige moeilijkheden met zich zou brengen.

Dat de kosten van een orgaan met een oplage van 1000 exemplaren aanzienlijk grooter moeten zijn, dan van tijdschriften met oplagen van 10.000 en 50.000 spreekt wel vanzelf en wij mogen ons gelukkig prijzen dat deze verhouding nog niet aanmerkelijk ongunstiger is.

De mogelijkheid van een gereduceerd studentenabonnement is eveneens bekeken, het succes werd echter door de geraadpleegde insiders zeer sterk in twijfel getrokken; men achtte het nadeel van de latere verhooging grooter dan de voordeelen, omdat men een sterke stijging van het aantal abonnementen op ervaringsgronden niet waarschijnlijk achtte.

Intusschen wordt echter het toestaan van een uitzonderingsprijs voor studenten ernstig overwogen.

RED.

NOGMAALS DE OMZETBELASTING

Zeër geachte Redactie,

Dat het in een toestand van onderdrukking zeer lastig is om in zijn oordeel over de onderdrukkers objectief te blijven, blijkt toch ook weer uit de gedachten die sommige collega's in zich rondragen over het feit dat wij voor een gedeelte van onze werkzaamheden onder de omzetbelasting vallen. Ook het H. B. en de redactie van ons tijdschrift schijnen daar niet volledig aan te kunnen ontkomen, gezien de kantteekeningen die gemaakt werden bij het ingezonden stukje van collega Smith.

Mijn eerste opmerking geldt „dat het ternauwernood vermeld behoeft te worden, dat de promotie tot fabrikant” ook de instemming van het H. B. niet had. Ik mag toch niet veronderstellen dat er onder de collega's zijn, die, wijzende op hun voorname, universitaire afkomst, er zich te „hoog” voor voelen om met fabrikanten op één lijn gesteld te worden. Mocht dit echter tòch het geval zijn, dan diene hier de opmerking dat de wetgever met dergelijke menschelijke gevoelens geen rekening kan houden. Het is daarom dan ook volkomen begrijpelijk dat wij als tandartsen onder de omzetbelasting vallen, wanneer de wetgever onder een fabrikant verstaat iemand die goederen vervaardigt, voortbrengt, bewerkt of verwerkt zoodanig dat de aard van de goederen verandert. Men bedenke wèl, dat bij het maken van een wet niet gedacht wordt aan de groepen van personen die eronder zullen vallen. Men gaat uit van algemeene normen en vraagt

zich dan na de vaststelling ervan af, wie ermee gemoeid zijn, gezien de redactie.

Al doet het even vreemd aan, volkomen juist is het dan toch ook, dat ook een poelier omzetbelasting betaalt, wanneer hij van een doode kip een „panklaar-gemaakte” kip maakt. Ook een pensionhouder is „fabrikant” wanneer hij aardappelen laat koken (d. i. bewerkt!) voor zijn commensaals.

Zoomin als de wetgever eraan gedacht heeft dat het voor een tandarts beledigend zou kunnen zijn om „fabrikant” genoemd te worden, heeft hij zich er ernstig bezorgd over gemaakt dat nu misschien sommige poelers of pensionhoudsters door hoogheidswaanzin aangegrepen zouden worden nu ze met den heer Philips uit Eindhoven gelijkgesteld werden.

Men staart zich blind op het woord fabrikant maar vergeet daarbij, dat het nu eenmaal noodzakelijk is om een groep menschen volgens de zin der wet samen te vatten in één woord of benaming.

Collega S m i t h spreekt over handelswaarde en marktwaarde van een prothese en betoogt dan dat deze niet bestaat. Dat is waar, *maar* de wet spreekt over verkoops*prij*s, en dat is héél wat anders. Wanneer een schoenmaker voor iemand die ongelukkige voeten heeft een paar schoenen maakt, dan hebben deze géén marktwaarde maar wel dege*lijk* een verkoops*prij*s.

Ik wil met dit alles natuurlijk niet zeggen dat ik mijn omzetbelasting met evenveel vreugde betaal als mijn contributie van de Nederl. Mij. t. b. d. Tandheelkunde.

Maar wie, ondanks zijn positie van onderdrukte, de wet op de omzetbelasting objectief kan lezen, zal, met mij, eerbied hebben en dankbaar zijn voor de regeling die het H. B. voor ons heeft weten te treffen.

Met coll. gr.

R. W. BROEKMAN.

* * *

Naar aanleiding van het bovenstaande, wenschen wij alleen op te merken, dat het ons niet is ingevallen, verontwaardigd te zijn over de promotie tot „fabrikant” uit een oogpunt van superioriteitsgevoel.

Integendeel, wij vinden fabrikant een zéér nette betrekking!

Wij zijn echter van meening dat een tandarts in zijn praktijk geen „goederen aflevert”, alleen materiaal gebruikt voor zijn tandheelkundige (d. i. geneeskundige) hulp. Dat op dit materiaal (al of niet bewerkt) omzetbelasting moet worden betaald is inderdaad volkomen logisch.

Dat echter in die belasting de behandeling wordt betrokken is onlogisch en ongewenscht, omdat zoodoende het publiek de meening wordt bijgebracht, dat zij een „kunstgebit kopen” inplaats van een bepaalde vorm van tandheekkundige behandeling te ondergaan, welke meening in vroeger jaren zooveel schade heeft toegebracht aan de populariseering van de conserveerende tandheekkunde.

Tegen het feit dat men ons in deze „verkooperspositie” wil brengen, gaat ons protest!

RED.